

**ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ
ΔΙΚΟΤΥΛΗΔΟΝΑ
(ΠΛΑΤΥΦΥΛΛΑ)
ΖΙΖΑΝΙΑ**

Αγριόβικος

Επιστημονικό όνομα	<i>Vicia villosa</i> Roth.
Οικογένεια	Fabaceae
Αγγλικό όνομα	Hairy vetch, Winter vetch, Fodder vetch, Woollypod vetch
Τοπωνυμίες	Τριχωτός βίκος, Καβαλαριά, Μακλάς
Κωδικός	VICVI

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στην περιοχή της Μεσογείου.

Βιολογικός κύκλος

Ο αγριόβικος είναι ετήσιο ή διετές, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει από το φθινόπωρο μέχρι την άνοιξη. Οι σπόροι του διασπείρονται κυρίως με τη συμβολή των πτηνών.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό με έρπουσα έκφυση και μήκος βλαστού μέχρι τα 60 cm.

Σπορόφυτο

Το νεαρό σπορόφυτο δεν εμφανίζει κοτυληδόνες (υπόγειος τρόπος φυτρώματος).

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι σταχτο-πράσινος, πολυπλευρικός με έρπουσα έκφυση και τρίχες στην επιφάνειά του. Το μήκος του κυμαίνεται από 30 μέχρι 60 cm. Τα φύλλα είναι σταχτο-πράσινα, απλά σύνθετα, έμμισχα και εναλλασσόμενα. Αποτελούνται από 5-10 ζευγάρια λογχοειδών φυλλαρίων και καταλήγουν σε διακλαδισμένη (συνήθως πολυσχιδή) έλικα. Τα φυλλάρια δεν έχουν ευδιάκριτα νεύρα, ενώ έχουν τραχιά υφή και πυκνές τρίχες σε όλη την επιφάνεια.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι πορφυρά έως μοβ (< 1 cm), ζυγόμορφα και βρίσκονται σε βοτρυοειδείς ταξιανθίες, κάθε μία από τις οποίες έχει 10-30 άνθη. Τα άνθη κάθε ταξιανθίας ανοίγουν σταδιακά από τη βάση προς την κορυφή και σχηματίζουν οξεία γωνία με το ανθικό στέλεχος. Ο ποδίσκος είναι κοντός και δεν έχει τρίχες. Ανθοφορεί από το Μάιο μέχρι το Σεπτέμβριο. Ο καρπός είναι επίτεδος και λείος (20-40 mm x 6-12 mm). Ο σπόρος είναι γκριζο-πράσινος ή καστανός και σφαιρικός έως πεπλατυσμένος (3-4 mm) με κοντή ουλή. Παράγει περίπου 250 σπόρους ανά φυτό.

Ρίζα

Η ρίζα του είναι ρηχή και πασσαλώδης. Σχηματίζει δευτερεύουσες διακλαδώσεις.

Οικολογικές απαιτήσεις

Απαντάται κυρίως στη νότια Ευρώπη, στα σιτηρά και σε ακαλλιέργητες εκτάσεις. Δεν έχει ιδιαίτερες απαιτήσεις σε εδάφη ή κλιματικές συνθήκες, αλλά δεν προτιμά τα πολύ όξινα ή πολύ αλκαλικά εδάφη.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Σε ορισμένες περιοχές αποτελεί ξενιστή επιβλαβών για τα καλλιεργούμενα φυτά εντόμων και παθογόνων μικροοργανισμών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Σε ορισμένες περιπτώσεις συγκαλλιεργείται με σιτηρά ή χρησιμοποιείται ως φυτό δημιουργίας περιθωρίων στους αγρούς και χλωράς λίπανσης.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Διακρίνεται δύσκολα από τα είδη *Vicia cracca* και *Vicia sativa* (βίκος).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Ο κάλυκας του *Vicia villosa* προεξέχει και είναι σαν ασκός στη βάση, ενώ ο κάλυκας του *V. cracca* είναι στρογγυλεμένος και δεν προεξέχει στη βάση του. Επιπλέον, το *V. cracca* έχει υπόγειους βλαστούς, οι οποίοι δίνουν νέα φυτά, ενώ ο λοβός που σχηματίζει είναι μικρότερου μεγέθους από εκείνον του *V. villosa*. Το είδος *V. sativa* έχει μεγαλύτερα φύλλα, άνθη (2-3 cm) και λοβούς (>2 cm) από το *V. villosa*, αλλά δεν έχει τρίχες. Επιπλέον, το χρώμα των φύλλων είναι ανοιχτό πράσινο και οι έλικές του είναι τρισιδεείς.

Άγριο δαυκί

Επιστημονικό όνομα	<i>Pastinaca sativa</i> L.
Οικογένεια	Ariaceae
Συνώνυμα	<i>Pastinaca sativa</i> var. <i>pratensis</i> Pers.
Αγγλικό όνομα	Wild parsnip, Parsnip
Τοπωνυμίες	Παστινάκα, Παστινάκη
Κωδικός	PASSA

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στην Ευρώπη και την Ασία.

Βιολογικός κύκλος

Το άγριο δαυκί είναι διετές (σπάνια συμπεριφέρεται ως ετήσιο), χειμερινό φυτό, το οποίο αναπτύσσεται σε μορφή ρόδακα κατά το πρώτο έτος και σχηματίζει ανθικό στέλεχος την άνοιξη του δεύτερου έτους. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει από το τέλος του χειμώνα μέχρι τις αρχές της άνοιξης. Οι σπόροι του διασπείρονται με τη βοήθεια του ανέμου, αλλά και μέσω της προσκόλλησής τους στο τρίχωμα των ζώων.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό όρθιας έκφυσης και φθάνει μέχρι το ύψος των 150 cm.

Σπορόφυτο

Το σπορόφυτο έχει πράσινες, λογχοειδείς (8-10 mm), έμμισχες κοτυληδόνες, οι οποίες δεν έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινη, χωρίς τρίχες. Τα πρώτα φύλλα έχουν 3 λοβούς που διαιρούνται.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος, ραβδωτός, κοίλος με όρθια έκφυση. Έχει άκαμπτες τρίχες στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 30 έως 150 cm. Τα φύλλα του σχηματίζουν ρόδακα και είναι πράσινα, πτεροσχιδή (απλά ή διπλά). Τα τμήματα των φύλλων είναι ωοειδή, οδοντωτά. Επιπλέον, έχουν λεία υφή δίχως ευδιάκριτα νεύρα ή τρίχες. Σε μεγαλύτερο στάδιο τα φύλλα γίνονται εναλλασσόμενα. Με το τρίψιμο αναδύει έντονη οσμή.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι κίτρινα (3-3,5 mm) με 5 πέταλα, 5 στήμονες και 1 ύπερο. Σχηματίζουν σκιάδιο

(10-20 cm), το οποίο περιλαμβάνει έως 25 ποδίσκους, στους οποίους σχηματίζονται δευτερογενή σκιάδια με 15-25 ακτίνες. Οι ταξιανθίες δεν περιβάλλονται από βράκτια φύλλα. Το ανθικό στέλεχος είναι κοίλο με ραβδώσεις και καλύπτεται από τρίχες. Ανθοφορεί από τον Απρίλιο έως τον Ιούλιο. Οι καρποί είναι ωοειδή-επίπεδα σχιζοκάρπια (6 mm) κίτρινου χρώματος.

Ρίζα

Η ρίζα του είναι βαθιά, χονδρή, σαρκώδης και πασσαλώδης.

Οικολογικές απαιτήσεις

Προτιμά τα θερμά, ξηρά και πηλώδη εδάφη.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Σπάνια απαντάται σε καλλιέργειες χειμερινών σιτηρών. Εντούτοις, απαντάται συχνά σε λειμώνες, σε οπωροφόρα και στα περιθώρια των επαρχιακών οδών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Η ρίζα ορισμένων υποειδών είναι εδώδιμη και καταναλώνεται ωμή ή μαγειρεμένη. Μάλιστα, σε ορισμένες χώρες αποτελεί καλλιεργούμενο είδος. Περιέχει αντι-οξειδωτικά, όπως οι ουσίες falcariinol, falcariindiol, rapaxdiol και methyl-falcariindiol, οι οποίες πιθανώς έχουν αντικαρκινικές, αντι-φλεγμονώδεις και αντι-μυκητιακές ιδιότητες. Εντούτοις, τα φύλλα και οι βλαστοί θεωρούνται τοξικά, διότι περιέχουν φουρανοκουμαρίνη, μια φωτοευαίσθητη χημική ουσία που προκαλεί μια κατάσταση γνωστή ως φυτοφωτοδερματίτιδα (τύπος χημικού εγκαύματος).

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το άγριο δαυκί διακρίνεται δύσκολα από τα είδη *Daucus carota* (αγριοκαρότο), *Conium maculatum* (κώνιο), *Achillea millefolium* (αχίλλεια) και *Carum carvi*.

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Το άγριο δαυκί έχει λογχοειδείς κοτυληδόνες, ενώ το *A. millefolium* έχει ωοειδείς κοτυληδόνες. Το *C. maculatum* έχει πορφυρά στίγματα στο βλαστό, χαρακτηριστικό που δεν υπάρχει στο άγριο δαυκί. Ο βλαστός του *D. carota* καλύπτεται από τρίχες, ενώ του *P. sativa* όχι. Επιπλέον, τα *D. carota* και *C. carvi* έχουν λευκά σκιάδια, ενώ το άγριο δαυκί σχηματίζει κίτρινα σκιάδια.

Αγριοκαρότο

Επιστημονικό όνομα	<i>Daucus carota</i> L.
Οικογένεια	Ariaceae
Συνώνυμα	<i>Daucus gingidium</i> L., <i>Daucus communis</i> Rouy & Camus.
Αγγλικό όνομα	Wild carrot, Queen Anne' s Lace, Bird's nest, Carotte sauvage, Carotte commune, Dauce carotte
Τοπωνυμίες	Ασταφυλίνος, Βουτσί, Δαυκί, Σταφυλινάκος, Καργιανός
Κωδικός	DAUCA

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στη βορειοανατολική Ευρώπη.

Βιολογικός κύκλος

Το αγριοκαρότο είναι διετές (σπάνια συμπεριφέρεται ως ετήσιο), χειμερινό φυτό, το οποίο αναπτύσσεται σε μορφή ρόδακα κατά το πρώτο έτος και σχηματίζει ανθικό στέλεχος την άνοιξη του δεύτερου έτους. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει από το τέλος του χειμώνα έως τις αρχές της άνοιξης. Οι σπόροι του διασπείρονται με τη βοήθεια του ανέμου, αλλά και μέσω της προσκόλλησής τους στο τρίχωμα των ζώων.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό όρθιας έκφυσης και φθάνει μέχρι το ύψος των 150 cm.

Σπορόφυτο

Το σπορόφυτο έχει πράσινες, λογχοειδείς (8-9 mm), έμμισχες κοτυληδόνες, οι οποίες δεν έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πορφυρή, χωρίς τρίχες. Τα πρώτα φύλλα έχουν 3 λοβούς που διαιρούνται.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος, κυλινδρικός, κοίλος με όρθια έκφυση. Έχει άκαμπτες τρίχες στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 30 έως 150 cm. Τα φύλλα του σχηματίζουν ρόδακα, έχουν μήκος 5-40 cm και είναι πράσινα, πτεροσχιδή (συνήθως μέχρι 20 τμήματα), έλοβα και βαθιά σχισμένα. Επιπλέον, έχουν λεία υφή δίχως ευδιάκριτα νεύρα ή τρίχες. Ακόμη, τα φύλλα είναι εναλλασσόμενα με τα κατώτερα έμμισχα και τα ανώτερα άμισχα, σε λευκούς, μεμβρανώδεις κολεούς. Με το τρίψιμο αναδύει έντονη οσμή καρότου.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι λευκά και σχηματίζουν σκιάδιο, το οποίο περιλαμβάνει περισσότερα από 1000 άνθη. Οι ταξιανθίες περιβάλλονται από πράσινα, ευκρινώς διαιρεμένα και σχήματος δακτύλου βράκτια φύλλα που σχηματίζουν 3-5 βραχίονες. Το ανθικό στέλεχος καλύπτεται από πυκνές τρίχες. Ανθοφορεί από το Μάιο έως τον Ιούλιο. Παράγει από 1.000 έως 4.0000 σπόρους ανά φυτό και οι σπόροι είναι ωοειδείς-επιμήκεις (3-4 mm), ραβδωτοί και φέρουν αγκάθια.

Ρίζα

Η ρίζα του είναι βαθιά και πασσαλώδης.

Οικολογικές απαιτήσεις

Προτιμά τα θερμά, ξηρά και πηλώδη εδάφη.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Σπάνια απαντάται σε καλλιέργειες χειμερινών σιτηρών. Εντούτοις, απαντάται συχνά σε λειμώνες, σε οπωροφόρα και στα περιθώρια των επαρχιακών οδών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Το αγριοκαρότο έχει μαλακτικές και διουρητικές ιδιότητες. Τρίμματα της ρίζας, ως πάστα, χρησιμοποιούνται στα εγκαύματα. Εντούτοις, η κατανάλωσή του σε μεγάλες ποσότητες μπορεί να δημιουργήσει πρόβλημα στο δέρμα, εξαιτίας της ουσίας falcarinol που περιέχεται στα φύλλα του.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το αγριοκαρότο διακρίνεται δύσκολα από τα είδη *Conium maculatum* (κώνιο), *Achillea millefolium* (αχίλλεια) και *Carum carvi*.

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Το αγριοκαρότο έχει λογχοειδείς κοτυληδόνες, ενώ το *A. millefolium* έχει ωοειδείς κοτυληδόνες. Επιπλέον, το αγριοκαρότο έχει τρίχες στο βλαστό, ενώ το *C. maculatum* δεν έχει. Αντίθετα, το *C. maculatum* έχει πορφυρά στίγματα στο βλαστό. Το *C. carvi* έχει μικρότερα σκιάδια από το αγριοκαρότο και τα σκιάδια αυτά είναι χωρισμένα μεταξύ τους.

Αγριομαργαρίτα

Επιστημονικό όνομα	<i>Glebionis segetum</i> (L.) Fourr.
Οικογένεια	Asteraceae
Συνώνυμα	<i>Chrysanthemum segetum</i> L.
Αγγλικό όνομα	Corn daisy, Corn marigold
Τοπωνυμίες	Αγριομαντυλίδα, Κουκουβάγια, Τσιτσιμπόλα, Μάης
Κωδικός	CHYSE

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος της ανατολικής Μεσογείου και δυτικής Ασίας.

Βιολογικός κύκλος

Η αγριομαργαρίτα είναι ετήσιο, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει στο τέλος του χειμώνα και την άνοιξη. Η διασπορά των σπόρων γίνεται κυρίως με τον άνεμο.

Βοτανική περιγραφή

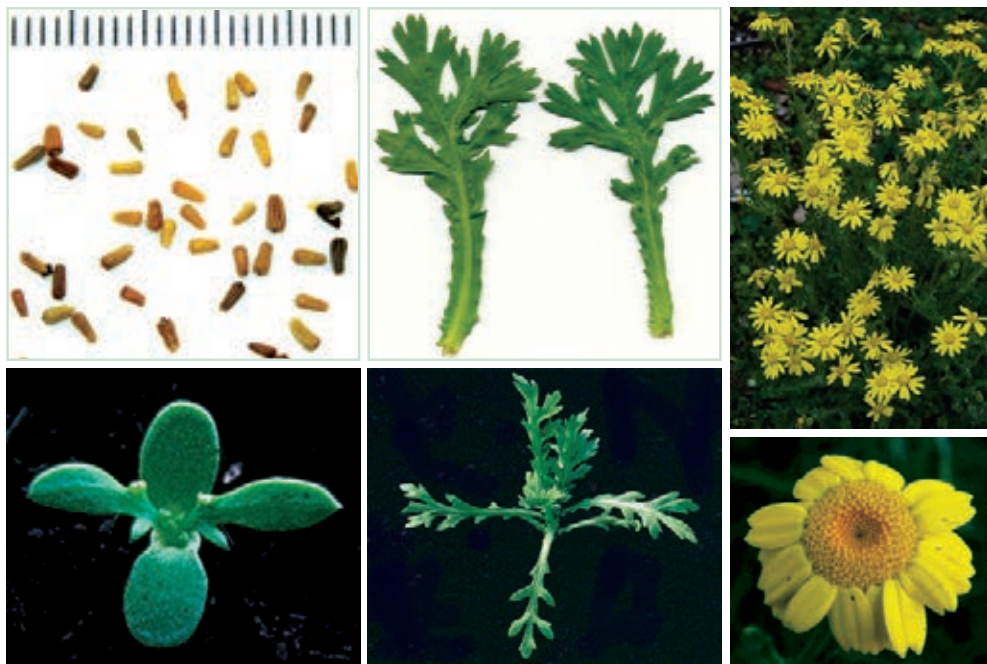
Είναι δικοτυλήδονο φυτό με όρθια έκφυση και φθάνει μέχρι το ύψος των 80 cm.

Σπορόφυτο

Το νεαρό σπορόφυτο έχει πράσινες, ωσειδείς έως ροπαλοειδείς και άμισχες κοτυληδόνες (έως 8 mm). Οι κοτυληδόνες δεν έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινη και δεν έχει τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος και πολυπλευρικός με όρθια έκφυση. Δεν έχει τρίχες στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 20 έως 80 cm. Τα φύλλα είναι πράσινα, απλά, λογχοειδή και πτεροσχιδή, λοβωτά και οδοντωτά. Επιπλέον, είναι σαρκώδη, δεν έχουν ευδιάκριτα νεύρα ή τρίχες, αλλά έχουν λεία υφή. Σε νεαρό στάδιο τα φύλλα σχηματίζουν ρόδακα, ενώ αργότερα τα φύλλα είναι εναλλασσόμενα με τα κατώτερα έμμισχα και τα ανώτερα άμισχα. Ακόμη, οι λοβοί των φύλλων καταλήγουν σε αγκάθι. Οι μίσχοι των κατώτερων φύλλων έχουν μικρά δόντια.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη βρίσκονται σε κεφαλές (διαμέτρου 20-30 mm) και έχουν κίτρινα σωληνοειδή επιδόσκια και κίτρινα γλωσσοειδή περιφερειακά ανθίδια. Ανθοφορεί από τον Ιούνιο μέχρι τον Αύγουστο. Ο καρπός είναι αχάινιο, δίχωσ πάππο. Οι σπόροι της αγριομαργαρίτας είναι κίτρινοι έως καστανοί, ραβδωτοί και διαφόρων σχημάτων. Παράγει 1.000 έως 3.000 σπόρους ανά φυτό.

Ρίζα

Η ρίζα είναι πασσαλώδης και έντονα διακλαδισμένη.

Οικολογικές απαιτήσεις

Η αγριομαργαρίτα προτιμά κυρίως τα αμμώδη και πηλώδη, όξινα και πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία εδάφη. Απαντάται κυρίως σε υγρές περιοχές και είναι φυτό δείκτης των όξινων εδαφών.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Απαντάται ως ζιζάνιο στα χειμερινά σιτηρά, την πατάτα και τα αμπέλια.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Βιότυποι που περιέχουν κουμαρίνη παρεμποδίζουν την πήξη του αίματος, εάν καταναλωθούν.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Διακρίνεται δύσκολα από τα είδη του γένους *Anthemis* και *Cota* (ανθεμίδες).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Τα *Anthemis* έχουν κοντές τρίχες στα φύλλα, ενώ η αγριομαργαρίτα δεν έχει. Τα επίχειλα άνθη της αγριομαργαρίτας είναι κίτρινα, ενώ των περισσότερων *Anthemis* είναι λευκά. Γενικά, τα φύλλα της είναι πλατύτερα από εκείνα των *Anthemis* και δεν καταλήγουν σε αγκαθακί όπως τα φύλλα των ανθεμίδων.

Αγριομάρουλο

Επιστημονικό όνομα	<i>Lactuca serriola</i> L.
Οικογένεια	Asteraceae
Συνώνυμα	<i>Lactuca scariola</i> L.
Αγγλικό όνομα	Prickly lettuce, Wild lettuce, Laitue scariolle, Lattich wilder, China lettuce
Τοπωνυμίες	Κόλλα
Κωδικός	LACSE

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος σε Ευρώπη και Ασία.

Βιολογικός κύκλος

Το αγριομάρουλο είναι ετήσιο ή διετές, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει την άνοιξη (σπάνια το φθινόπωρο). Τα φυτά που φυτρώνουν το φθινόπωρο, διαχειμάζουν με τη μορφή της ροζέτας. Η διασπορά των σπόρων γίνεται με τη βοήθεια του ανέμου.

Βοτανική περιγραφή

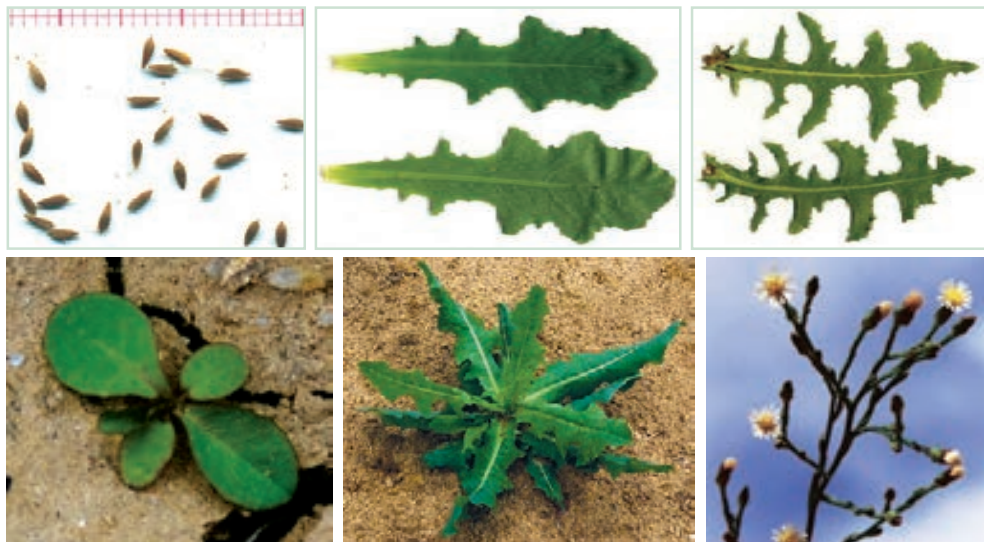
Είναι δικοτυλήδονο φυτό με όρθια έκφυση και φθάνει μέχρι το ύψος των 150 cm.

Σπορόφυτο

Το νεαρό σπορόφυτο έχει πράσινες, ωοειδείς και έμμισχες κοτυληδόνες. Αυτές έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινη και δεν έχει τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι ωχρο-πράσινος, κυλινδρικός με όρθια έκφυση. Έχει τρίχες και αγκάθια στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 30 έως 150 cm. Επιπλέον, ο βλαστός περιέχει γαλακτώδες υγρό. Τα φύλλα του ρόδακα είναι πράσινα, λογχοειδή, λεία, με ελαφρώς οδοντωτή περιφέρεια, δίχως τρίχες. Τα φύλλα του στελέχους είναι πράσινα, επιμήκη έως λογχοειδή, με κυματοειδή και ακανθωτή περιφέρεια. Ακόμη, έχουν ευδιάκριτο κεντρικό νεύρο με μικρά αγκάθια στην κάτω πλευρά, τραχιά υφή με έντονα τα νεύρα, τρίχες σε όλη την επιφάνεια και είναι λοβωτά. Οι λοβοί του ελάσματος κυρτώνονται προς τα πίσω, ενώ οι λοβοί της βάσης του φύλλου είναι τριγωνικοί και περιβάλλουν το βλαστό. Τα κατώτερα φύλλα είναι έμμισχα, ενώ τα ανώτερα άμισχα και εναλλασσόμενα.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη βρίσκονται σε κίτρινα κεφάλια τα οποία σχηματίζουν επάκρια, κωνική ή βοτρυοειδή ταξιανθία. Κάθε κεφάλιο περιέχει 7-15 ανθίδια, τα οποία έχουν κοντό ποδίσκο. Τα επιχειλία άνθη καταλήγουν σε 5 δόντια. Τα κεφάλια περιβάλλονται από κυανά-πράσινα βράκτια. Ανθοφορεί από τον Ιούλιο μέχρι το Σεπτέμβριο. Ο καρπός είναι αχάινιο και ο σπόρος είναι γκριζωπός ή καστανός, ελλειπτικός (μήκους 3-4 mm), με δύο σειρές από απλές τρίχες και πέντε νεύρα σε κάθε πλευρά.

Ρίζα

Σχηματίζει βαθιά, πασσαλώδη ρίζα.

Οικολογικές απαιτήσεις

Προτιμά τα ξηρά, από όξινα έως αλκαλικά, αλλά πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία εδάφη θερμών περιοχών. Συνήθως απαντάται σε αμμώδη ή πηλώδη εδάφη με υψηλή περιεκτικότητα σε ανθρακικό ασβέστιο. Εκδηλώνει υψηλή αντοχή στην ξηρασία.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Απαντάται ως ζιζάνιο σε οπωροκηπευτικά και σιτηρά. Ιδιαίτερα στη συγκομιδή των σιτηρών, το γαλακτώδες υγρό του βλαστού αυξάνει την υγρασία των σπόρων των σιτηρών. Αποτελεί ξενιστή επιβλαβών εχθρών (κυρίως θριπών) και ιών. Νεαρά φυτά που θα καταναλωθούν νωπά, μπορεί να προκαλέσουν διαταραχές του αναπνευστικού συστήματος στα ζώα.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Χρησιμοποιείται, σε συνδυασμό με άλλα είδη, για την παρασκευή σαλατών. Επιπλέον, συμβάλει στην αντιμετώπιση της αϋπνίας, του βήχα και των μυικών πόνων.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το αγριομάρουλο διακρίνεται δύσκολα από τα είδη *Taraxacum officinale* (αγριοράδικο), *Sonchus arvensis* (ζωχός πολυετής) και *Sonchus oleraceus* (ζωχός ετήσιος), ιδιαίτερα όταν βρίσκεται στο στάδιο του ρόδακα.

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Τα φύλλα αυτού του ζιζανίου ακολουθούν την κίνηση του ηλίου. Επιπλέον, έχουν αγκάθια στο βλαστό, στην κάτω επιφάνεια του κεντρικού νεύρου και στην περιφέρεια του ελάσματος, χαρακτηριστικά που δεν έχουν τα *Taraxacum* και *Sonchus*.

Αγριομπίζελο

Επιστημονικό όνομα	<i>Vicia narbonensis</i> L.
Οικογένεια	Fabaceae
Αγγλικό όνομα	Purple broad vetch, Narbon vetch
Κωδικός	VICNA

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στη Μεσόγειο.

Βιολογικός κύκλος

Το αγριομπίζελο είναι ετήσιο, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει το φθινόπωρο και στις αρχές της άνοιξης. Αυτό-διασπείρεται σε μικρές αποστάσεις, αλλά έχει εισαχθεί σε πολλές χώρες ως καλλιεργούμενο είδος.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό με όρθια έκφυση και φθάνει μέχρι το ύψος των 60 cm.

Σπορόφυτο

Το νεαρό σπορόφυτο δεν εμφανίζει κοτυληδόνες (υπόγειος τρόπος φυτρώματος).

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος, τετραπλευρικός με όρθια ή πλάγια έκφυση. Δεν έχει τρίχες ή αγκάθια στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 30 έως 60 cm. Επιπλέον, ο βλαστός είναι κοίλος. Τα φύλλα είναι σύνθετα, με 1 ζεύγος φυλλαρίων τα κάτω και 1 έως 3 ζεύγη φυλλαρίων τα ανώτερα φύλλα. Τα φυλλάρια είναι πράσινα, ελλειψοειδή έως ωοειδή (2-5 cm), λεία, με ελαφρώς οδοντωτή περιφέρεια, δίχως τρίχες. Η βάση του μίσχου περιβάλλεται από οδοντωτά παράφυλλα, ενώ τα ανώτερα φύλλα σχηματίζουν πολυσχιδείς έλικες. Τα φύλλα είναι έμμισχα και εναλλασσόμενα.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι μεγάλα (15-30 mm), ιώδη έως ερυθρά και μασχαλιαία. Ανθοφορεί από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούνιο. Ο καρπός είναι μαυριδερός χέδρωπας (30-60 mm) με 4-7 σπόρους. Ο σπόρος είναι καστανός έως μαύρος, σφαιρικός ή πεπλατυσμένος (μήκους 8-10 mm), με βελούδινη επιφάνεια.

Ρίζα

Σχηματίζει πασσαλώδη ρίζα.

Οικολογικές απαιτήσεις

Συνήθως απαντάται σε αμμώδη ή πηλώδη εδάφη με υψηλή περιεκτικότητα σε ανθρακικό ασβέστιο.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Απαντάται ως ζιζάνιο σε χειμερινά σιτηρά, ψυχανθή, δένδρα και αρωματικά φυτά.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Μπορεί να καταναλωθεί από τα ζώα. Είναι ανθεκτικό στην ξηρασία και χρησιμοποιείται ως φυτό χλωρής λίπανσης. Συμβιώνει με αζωτοδεσμευτικά βακτήρια.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το αγριομπίζελο παρουσιάζει ομοιότητες με τα καλλιεργούμενα είδη *Pisum sativum* (μπιζέλι) και *Vicia faba* (κουκιά).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Τα φύλλα του αγριομπίζελου είναι μικρότερα από εκείνα του *V. faba*. Το *P. sativum* έχει πολύ μεγάλα και αδιαίρετα παράφυλλα και λεία φύλλα, ενώ το αγριομπίζελο έχει οδοντωτά παράφυλλα και τραχιά φύλλα.

Αγριοπανσές, τρίχρωμος

Επιστημονικό όνομα	<i>Viola tricolor</i> L.
Οικογένεια	Violaceae
Αγγλικό όνομα	Pancy violet, Johnny-jump-up, Heartsease, Love-in-idleness, Wild pansy
Τοπωνυμίες	Αγριομενεξές, Πολύχρωμος αγριοπανσές
Κωδικός	VIOTR

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στην Ευρώπη.

Βιολογικός κύκλος

Ο τρίχρωμος αγριοπανσές είναι ετήσιο, χειμερινό και εαρινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει όλο το χρόνο.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό, όρθιας έκφυσης και ύψους μέχρι 60 cm.

Σπορόφυτο

Οι κοτυληδόνες είναι ωσειδείς (περίπου 5 mm) έως στρογγυλές, έμμισχες, χωρίς τρίχες, πράσινου χρώματος, δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια και έχουν εγκοπή στην πλευρά απέναντι του μίσχου. Η υποκοτύλη είναι πράσινου χρώματος, χωρίς τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός έχει όρθια έκπτυξη, σχήμα τετραπλευρικό, χρώμα πράσινο, χωρίς τρίχες στην επιφάνειά του και ύψος 10-60 cm. Τα φύλλα είναι ωσειδή έως επιμήκη, έμμισχα και έχουν οδοντωτή περιφέρεια. Υπάρχουν τρία φύλλα ανά γόνατο, ενώ κάθε φύλλο έχει λογχοειδή βράκτια. Ειδικότερα, τα κατώτερα φύλλα είναι ωσειδή έως λογχοειδή, τα ανώτερα ωσειδή έως σπαθοειδή, οδοντωτά, πράσινου χρώματος, με ευδιάκριτα νεύρα και τρίχες στην βάση. Προσέτι, τα φύλλα είναι έμμισχα, αντίθετα και εναλλασσόμενα.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι μονήρη και μασχαλιαία, με πέντε πέταλα κίτρινου-ιώδους-λευκού χρώματος. Ειδικότερα, τα πέταλα είναι κίτρινα-λευκά και έχουν κίτρινο χρώμα στη βάση (κέντρο του άνθους). Τα άνθη έχουν σχήμα πεταλούδας και βρίσκονται μεμονωμένα σε μοβ-πράσινους, μακριούς ποδίσκους που εκφύονται ανάμεσα από τα 3 φύλλα κάθε γόνατου. Ο ποδίσκος είναι μακρύς. Ανθοφορεί όλο το χρόνο. Ο σπόρος είναι πορφυρός-καστανός έως κίτρινος, ωοειδής, οξύληκτος (σχήμα αχλαδιού) με λεία επιφάνεια. Παράγει 150-3000 σπόρους ανά φυτό. Ο καρπός είναι μονόχωρη, ωοειδής κάψα, η οποία διαρρηγνύεται σε τρεις βαλβίδες.

Ρίζα

Δημιουργεί πασσαλώδη, αβαθή ρίζα.

Οικολογικές απαιτήσεις

Απαντάται σε υγρές περιοχές με χαμηλές θερμοκρασίες. Αναπτύσσεται κυρίως σε αμμόδη, όξινα έως ουδέτερα και ελαφρά εδάφη.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Εμφανίζεται ως όψιμο ζιζάνιο, κυρίως σε καλλιέργειες χειμερινών σιτηρών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Ο τρίχρωμος αγριοπανσές έχει φαρμακευτικές ιδιότητες και χρησιμοποιείται σε περιπτώσεις παθήσεων του δέρματος, άσθματος, εκζεμάτων και επιληψίας. Περιέχει ουσίες όπως οι: cyclotides, aglycones, arigenin, chrysoeriol, isorhamnetin, kaempferol, luteolin, quercetin και rutin.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Παρουσιάζει μεγάλη ομοιότητα με το είδος *Viola arvensis*.

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Ο τρίχρωμος αγριοπανσές έχει τρίχρωμο (κίτρινο, λευκό και μοβ) άνθη, ενώ το *V. arvensis* έχει κίτρινα άνθη. Επιπλέον, είναι φυτό μεγαλύτερης ανάπτυξης από ό,τι το *V. arvensis*.

Αγριοράδικο

Επιστημονικό όνομα	<i>Taraxacum officinale</i> F.H. Wigg.
Οικογένεια	Asteraceae
Συνώνυμα	<i>Taraxacum kok-saghyz</i> auct. non Rodin, <i>T. vulgare</i> Lam., <i>T. palustre</i> var. <i>vulgare</i> (Lam.) Fernald
Αγγλικό όνομα	Dandelion, Common dandelion, Pissenlit officinal, Blowball, Faceclock, Lion's tooth, Yellow gown, Priest's crown, Pee-a-bed, Wet-abad, Dent-de-lion, Dent-de-lion commun, Florion d'or
Τοπωνυμίες	Πικραλίδα, Λάμπα, Πικραφάκι, Μαρουλιά, Ανδέλιο, Αγριομάρουλο
Κώδικας	TAROF

Καταγωγή

Είναι ιθαγενές είδος της Ευρώπης και της Ασίας.

Βιολογικός κύκλος

Το αγριοράδικο είναι πολυετές, χειμερινό και εαρινό φυτό. Αναπαράγεται κυρίως με σπόρους και λιγότερο αγενώς (ρίζες με κεφαλές). Φυτρώνει την άνοιξη. Οι σπόροι του διαθέτουν πάππο και διασπείρονται με τον άνεμο.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό με όρθια έκφυση και φθάνει μέχρι το ύψος των 30 cm.

Σπορόφυτο

Οι κοτυληδόνες είναι πράσινες, ωοειδείς και έμμισches. Δεν έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινη και δεν έχει τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος, κυλινδρικός και περιέχει γαλακτώδες υγρό. Συνήθως δεν ξεπερνά τα 2,5 cm (λόγω των μικρών μεσογονατίων) και δεν έχει τρίχες στην επιφάνειά του. Το τελικό ύψος του φυτού μαζί με το ανθικό στέλεχος κυμαίνεται από 3 έως 30 cm. Τα φύλλα είναι πράσινα, έμμισχα και βρίσκονται σε διάταξη ρόδακα. Είναι λογχοειδή, οδοντωτά και λοβωτά (οι λοβοί είναι οξύληκτοι και έχουν κλίση προς το μίσχο). Επιπλέον, έχουν ευδιάκριτα νεύρα, λεία υφή και τρίχες στην κάτω επιφάνεια.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι κίτρινα και βρίσκονται σε κεφάλια (2-6 cm διάμετρο). Κάθε κεφάλιο περιέχει έως 250 ερμαφρόδιτα γλωσσοειδή ανθίδια. Κάθε ανθίδιο έχει 5 στήμονες. Ο ρόδακας δίνει ένα έως πολυάριθμα ανθικά στελέχη (ποδίσκους). Ο ποδίσκος είναι μακρύς και έχει τρίχες. Ανθοφορεί από τον Μάρτιο μέχρι τον Νοέμβριο. Μπορεί να δώσει σπόρους με απομιξία. Ο καρπός είναι αχάινιο. Κάθε φυτό αγριοράδικου μπορεί να παράγει από 200 έως 5.000 σπόρους. Οι σπόροι είναι καστανοί έως μαύροι, με μήκος από 2,5 έως 3,5 mm και έχουν πάππο.

Ρίζα

Η ρίζα είναι πασσαλώδης (2-3 cm διάμετρο και 1-2 m βάθος), διακλαδιζόμενη και έχει τη δυνατότητα να δίνει νέα φυτά, διότι καταλήγει σε κεφαλή που περιλαμβάνει μέχρι 22 οφθαλμούς.

Οικολογικές απαιτήσεις

Το αγριοράδικο προτιμά τα υγρά, βαθιά, πηλώδη και πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία εδάφη. Εντούτοις, εκδηλώνει μεγάλη αντοχή στην ξηρασία.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Αποτελεί σημαντικό ζιζάνιο των χλοοταπήτων και των οπωροκηπευτικών (ειδικότερα εκεί όπου εφαρμόζεται η μειωμένη κατεργασία εδάφους). Απαντάται επιπλέον σε ακαλλιέργητες εκτάσεις και στα περιθώρια των οδών. Αποτελεί ξενιστή επιβλαβών εντόμων και παθογόνων μικροοργανισμών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Χρησιμοποιείται, σε συνδυασμό με άλλα είδη, στην παρασκευή σαλατών (περιέχει λινολενικό οξύ και λεκιθίνη). Είναι κατάλληλο για βόσκηση. Επιπλέον, έχει φαρμακευτικές (τονωτικές, στομαχικές, διουρητικές, αντισκορβουτικές, καθαρτικές του αίματος) ιδιότητες. Διεγείρει τις εκκρίσεις της χολής και τονώνει τις λειτουργίες του ήπατος. Προσέτι, έχει αντιφλεγμονώδεις ιδιότητες. Κυρίως το αφέψημα των ριζών του δρα κατά της δυσκοιλιότητας, της ακμής, της ψωρίασης και των εκζεμάτων.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το αγριοράδικο διακρίνεται δύσκολα από τα είδη *Crepis zacintha* (πικραλίδα ραβδωτή), *Helminthotheca echinoides* (χοιροβότανο) και *Sonchus* spp (ζωχοί).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Στο στάδιο του ρόδακα, το αγριοράδικο διακρίνεται από τα οξύλικτα και μεγάλα δόντια που έχει στην περιφέρεια του φύλλου, τα οποία έχουν κλίση προς το μίσχο (σαν αγκίστρι). Στο στάδιο της ανθοφορίας, το αγριοράδικο έχει ένα κεφάλιο ανά ανθικό στέλεχος και μη διακλαδισμένο στέλεχος, ενώ τα *C. zacintha* και *H. echinoides* έχουν πολλά κεφάλια, διότι έχουν διακλαδισμένο ανθικό στέλεχος. Επιπλέον, τα *Sonchum*, σε αντίθεση με το αγριοράδικο, δημιουργούν μεγάλου μήκους βλαστό που έχει φύλλα.

Άγριο σινάπι

Επιστημονικό όνομα	<i>Sinapis arvensis</i> L.
Οικογένεια	Brassicaceae
Συνώνυμα	<i>Brassica arvensis</i> (L.) Rabenh., <i>Brassica kaber</i> (DC.) L.C. Wheeler
Αγγλικό όνομα	Wild mustard, Charlock, Charlock mustard, Corn mustard, Corn-mustard, Field mustard, Field, Kale, Crunch-weed, Mustard, Kedlock
Τοπωνυμίες	Λαψάνα, Βρούβα
Κωδικός	SINAR

Καταγωγή

Απαντάται ως ιθαγενές είδος στη Μεσόγειο.

Βιολογικός κύκλος

Το άγριο σινάπι είναι ετήσιο, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει από το φθινόπωρο μέχρι το τέλος της άνοιξης. Οι σπόροι του διασπείρονται με τα πτηνά και με ενεργή αυτοδιασπορά.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό με όρθια έκφυση και το ύψος του φθάνει μέχρι τα 100 cm.

Σπορόφυτο

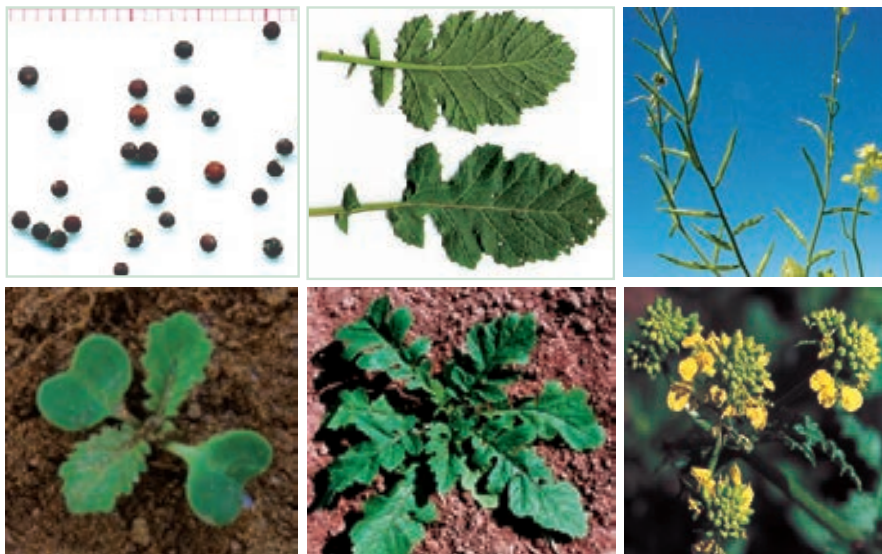
Το νεαρό φυτό έχει πράσινες, καρδιάσχημες (η εγκοπή από την πλευρά την αντίθετη του μίσχου) και έμμισχες κοτυληδόνες, οι οποίες δεν έχουν τρίχες και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινη και δεν έχει τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός είναι πράσινος, κυλινδρικός (με ραβδώσεις) και με όρθια έκφυση. Έχει τρίχες στην επιφάνειά του και το ύψος του κυμαίνεται από 30 έως 100 cm. Τα φύλλα είναι πράσινα, ωσειδή, οδοντωτά και λοβωτά. Έχουν ευδιάκριτα νεύρα, τραχιά υφή και τρίχες σε όλη την επιφάνεια. Τα κατώτερα φύλλα είναι έμμισχα, λοβωτά, σε διάταξη ρόδακα, ενώ τα ανώτερα φύλλα είναι άμισχα, αδιαίρετα και εναλλασσόμενα.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη είναι κίτρινα σε βοτρυοειδείς ταξιανθίες. Αποτελούνται από 4 πέταλα, 4 σέπαλα, 6 στήμονες (4 με μακρύ νήμα και 2 με κοντό) και ωοθήκη με 1 απλό καρπόφυλλο. Ο ποδίσκος είναι κοντός (3-5 mm) και δεν έχει τρίχες. Ανθοφορεί από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούλιο. Ο καρπός είναι κέρας με αρκετούς σπόρους, καθώς επίσης και ράμφος με σπόρο. Έχει μήκος 3-4 cm, 3-7

νεύρα και συνήθως δεν έχει τρίχες. Ο σπόρος είναι καστανός και σφαιρικός (1-1,3 mm). Παράγει από 1.200 έως 4.000 σπόρους ανά φυτό.

Ρίζα

Διαθέτει πασσαλώδη ρίζα με πολλές διακλαδώσεις. Προσλαμβάνει πολύ αποτελεσματικά το εδαφικό άζωτο, εξαιτίας του εκτεταμένου ριζικού συστήματος.

Οικολογικές απαιτήσεις

Το άγριο σινάπι προτιμά τα καλώς αεριζόμενα, υγρά, πλούσια σε θρεπτικά στοιχεία, ασβέστιο και οργανική ουσία εδάφη. Αποτελεί φυτό δείκτη των οργανικών εδαφών, αλλά και των μη όξινων εδαφών.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Αποτελεί ένα από τα σπουδαιότερα ζιζάνια των χειμερινών σιτηρών και ψυχανθών. Επιπλέον, απαντάται σε λειμώνες και στα περιθώρια των οδών. Είναι ξενιστής επιβλαβών εντόμων και παθογόνων μικροοργανισμών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Είναι αλληλοπαθητικό φυτό, διότι περιέχει glucosinolates (κυρίως 4-hydroxybenzyl isothiocyanate). Οι σπόροι του είναι τοξικοί για τα ζώα (εκτός των πτηνών). Εντούτοις, τα άνθη του αποτελούν πηγή νέκταρος και γύρης για τις μέλισσες.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Το άγριο σινάπι παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες με τα είδη *Brassica napus*, *Sinapis alba* (σινάπι), *Raphanus raphanistrum* (ραφανίδα) και *Rapistrum rugosum* (ραπίστρο).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Το *B. napus* έχει μεγαλύτερες κοτυληδόνες από ό,τι το άγριο σινάπι και δεν έχει τρίχες στο βλαστό και τα φύλλα. Το *R. raphanistrum* έχει περισσότερο διαιρεμένα τα κατώτερα φύλλα, από ό,τι το άγριο σινάπι και έχει σκουρόχρωμα νεύρα στα πέταλα, τα οποία είναι λευκά έως υποκίτρινα. Το άγριο σινάπι έχει σπόρο στο ράμφος του καρπού, ενώ τα υπόλοιπα είδη δεν έχουν. Μάλιστα, το *R. rugosum* έχει μόνο ένα σπόρο στον καρπό, ο οποίος είναι κεράτιο. Προσέτι, το *S. alba* έχει τρίχες στο ράμφος του καρπού, ενώ το άγριο σινάπι δεν έχει. Η περιπλοκάδα έχει καρδιόσχημες κοτυληδόνες, οι οποίες έχουν έντονα εμφανή τα νεύρα και βαθύτερη εγκοπή.

Άδωνις

Επιστημονικό όνομα	<i>Adonis aestivalis</i> L.
Οικογένεια	Ranunculaceae
Αγγλικό όνομα	Summer pheasant's eye, Summer adonis
Τοπωνυμίες	Αγριοπαπαρούνα
Κωδικός	ADOAE

Καταγωγή

Είναι ιθαγενές είδος της Ευρώπης.

Βιολογικός κύκλος

Ο άδωνις είναι ετήσιο, χειμερινό φυτό. Αναπαράγεται με σπόρους και φυτρώνει στο τέλος του χειμώνα. Διαθέτει μικρή ικανότητα διασποράς.

Βοτανική περιγραφή

Είναι δικοτυλήδονο φυτό, όρθιας έκφυσης και ύψους μέχρι 40 cm.

Σπορόφυτο

Οι κοτυληδόνες είναι επιμήκεις, λογχοειδείς (έως 17 mm), έμμισχες, κυρτές, χωρίς τρίχες, πράσινου χρώματος και δεν κοκκινίζουν στην κάτω επιφάνεια. Η υποκοτύλη είναι πράσινου χρώματος, χωρίς τρίχες.

Βλαστός και φύλλα

Ο βλαστός έχει όρθια έκπτυξη, σχήμα πολυπλευρικό, χρώμα πράσινο, με ελάχιστες τρίχες στην βάση του και ύψος 20-40 cm. Τα φύλλα αρχικά είναι τριμερή, ενώ αργότερα γίνονται πενταμερή, δις-πτεροσχιδή και έχουν μακρύ μίσχο. Στην τελική μορφή τους τα φύλλα είναι πολυσχιδή, λοβοτά, με φυλλίδια επιμήκη, πράσινου χρώματος, με λεία υφή, χωρίς τρίχες στην επιφάνεια. Φύλλα έμμισχα και αντίθετα.

Ταξιανθία, άνθος και καρπός

Τα άνθη βρίσκονται σε κυλινδρικό, σταχυώδες συγκάρπιο, κόκκινου ή σπανιότερα κίτρινου χρώματος. Το άνθος (1,5-3,5 cm) αποτελείται από χαλαρή στεφάνη (καστανά έως μπεζ σέπαλα δίχως τρίχες, 6-8 κόκκινα πέταλα) και περίπου 30 στήμονες. Ο ποδίσκος είναι μακρύς. Ο καρπός

είναι πολύ πυκνό αχάινιο. Τα καρπίδια έχουν πράσινα ράμφη (3-6 mm) με κλίση προς τα πλάγια. Ανθοφορεί από τον Απρίλιο μέχρι τον Ιούνιο. Οι σπόροι του άδωνη είναι ανοιχτόχρωμοι, πολυπλευρικοί και οξύληκτοι.

Ρίζα

Έχει πασσαλώδη ρίζα.

Οικολογικές απαιτήσεις

Προτιμά εδάφη υγρά, βαθειά και ασβεστούχα. Αποτελεί φυτό δείκτη ασβεστούχων εδαφών. Απαντάται σε θερμές περιοχές.

Επιδράσεις σε οικοσυστήματα

Αποτελεί ζιζάνιο των χειμερινών σιτηρών.

Ιδιότητες και πιθανές χρήσεις

Περιέχει αδωνηδίνη, strophanthidin και cardiac glycosides, ουσίες τοξικές για τα ζώα, κυρίως για τα άλογα.

Ομοιότητες με άλλα είδη

Διακρίνεται δύσκολα από το είδος *Adonis annua*, αλλά και από τα είδη *Matricaria chamomilla* (χαμομήλι), *Anthemis arvensis* (ανθεμίδα) και *Papaver hybridus* (τραχιά παπαρούνα).

Μορφολογικά χαρακτηριστικά που βοηθούν στη διάκριση από άλλα είδη

Τα αχάινια του άδωνη έχουν μεγαλύτερου μήκους ράμφη, τα οποία έχουν κλίση προς τα πλάγια. Ο άδωνις έχει μεγαλύτερες κοτυληδόνες από το *M. chamomilla*, το οποίο έχει βελονοειδή τμήματα φύλλων. Το είδος *A. arvensis* έχει στρογγυλές κοτυληδόνες και απλά πτεροσχιδή φύλλα, ενώ τα φύλλα του άδωνη είναι διπλά πτεροσχιδή και οι κοτυληδόνες λογχοειδείς. Η τραχιά παπαρούνα έχει τρίχες στα φύλλα και άνθη με 4 πέταλα, ενώ ο άδωνις δεν έχει τρίχες και έχει 6-8 πέταλα στα άνθη.